

Wij

Jeroen Olyslaegers roman

Meulenhoff|Manteau

Wij

Voor mijn broer Iwein

eerste deel

Zij
7

Snoek

8

Krekel

27

Slang

46

Kreeft

64

Vleermuis

84

Hond

101

Ezel

123

tweede deel

Wij
143

Vic

144

Fred

173

Katrien

198

Georges

224

Max

250

derde deel

Gij
283

Donald

284

Katrien

289

Nicole

296

Zij

Snoek

‘Gij? Gij toch niet? Neen! Neeje!’

Laat die kreet maar nat tussen de plooien van de lakens liggen nadat ik ben opgestaan. Het is laat. De wekker deed het niet. Ik scheer me, halfnaakt in de badkamer. Buiten hoor ik de kinderen spelen in het rubberen zwembadje dat Katrien en ik gisteren voor hen hebben gekocht. ‘Wacht nu eens,’ hoor ik een van hen huilen, ‘wacht nu eens op mij.’ Het scheren maakt mijn oksels klam. Katrien roept iets waar ik ja op antwoord. Het is even stil en ze roept opnieuw. Dan staat ze ineens in de badkamer. Met haar haren in een doek en een blos op haar wangen herhaalt ze haar vraag. Iets over een barbecue.

‘Voor mij is dat allemaal oké’, zeg ik.

‘Heb je kunnen slapen?’

‘Nee.’ *Gij? Gij toch niet? Neen! Neeje!*

Ze knijpt even in mijn penis. ‘Arme schat.’ Mijn balzak krimpt. ‘Trek dat onderhemdje uit. Het is kletsnat.’

‘Ik moet wel eerst even naar het werk.’

‘Oké. Wij zijn hier.’

Elke zin die zij uitspreekt is een beslissing, elk woord een bouwsteen. In mijn kop verkruimelt alles. Tiens, dat is het. Daarom komen we niet vooruit. Terwijl mijn ogen stevast blijven kleven aan de handleiding, gaat Katrien alvast met het bouw pakket aan de slag zonder het papier in mijn handen een blik waardig te keuren. Uitleg remt af, vindt ze.

Ik schakel naar een hogere versnelling, laat de motor opkomen en haal twee of drie wagens in alvorens weg te duiken voor een vrachtwagen die uit de tegenovergestelde richting komt. De radio meent mij iets te moeten melden. Het is het begin van de zomer en de zoveelste groep extreem-linkse gekken heeft een vliegtuig gekaapt. Ze staan op een Afrikaanse luchthaven en eisen de vrijlating van elke extreem-linkse gek die de laatste jaren een aanslag heeft gepleegd. De onderhandelingen hebben weinig opgeleverd, zegt de radio. Wij zijn ten prooi gevallen aan iets wat tussen ons en de wereld in is komen te staan. Kapers zijn geen kapers, onderhandelaars onderhandelen over zaken die niet op de radio kunnen worden uitgesproken. De zaken worden toegedekt, vergeven, van schuld ontdaan. De ene president vergeeft de zonden van zijn grijnzende voorganger en laat zich nu fotograferen voor een gigantisch spandoek waarop 'Bicentennial' staat. Zijn twee vingers vormen een v, zijn glimlach is besmet door de gelaatsuitdrukking van de gepardonnerde. De leugen lacht ons open en bloot toe. En ik weet: hier gaan we nog decennia van genieten. Mijn werk is er getuige van, maar het grootste gedeelte van mijn tekeningen blijft diep in een lade opgeborgen, onder mannen-tijdschriften die ik net over de grens heb gekocht. Daarna zingt Charles Aznavour. Opgelucht zing ik mee. 'La Bohème'.

Op de redactie is de rust weergekeerd. Raf vraagt waar ik de afgelopen week was.

'Ziek', zeg ik.

'De krant lag plat en jij ziek.'

'Ik ben genezen en de krant is er weer bovenop.'

'Om over na te denken.'

Eerst brengen wij het slechte nieuws. Ik maak spotprenten over Arabieren die hun olie duurder blijven verkopen. Een

paar dagen geleden waren wij zelf een van de opvallendste slachtoffers van dat slechte nieuws. En ook daar brachten we verslag over uit. De boodschapper besmet met de boodschap. Daarna werden we gered en staat er nu op de voorpagina: 'We zijn niet langer het nieuws. We drukken het opnieuw.' Gered door de crème van dit land, de elite die zich barmhartig inzet voor de goede zaak. Gered omdat wij kwaliteit brengen, en niemand anders. Ook daar gaan we nog jaren van genieten.

'Je bent een rare, Georges. Niet content dat je je huis ongestoord zult kunnen blijven afbetalen?'

'Toch wel.'

'Maar we blijven er rustig onder...'

'Zoals jij, Raf.'

'Ik heb geen huis. Ik huur.'

'Volksverrader.'

Geen grappen over de hitte natuurlijk. Eergisteren ontspoorde de trein Brussel-Parijs vanwege de warmte. Veel doden, een hoop Nederlandse toeristen. François lacht.

'We nemen die twee hier. Ik zal straks wel kiezen waar. Deze hier... kunnen we nog bewaren voor later in de week.'

'Een cartoon voor in de koelbox.'

'Spreek het woord niet uit. Ik zit al aan mijn tweede pint. We hebben de koelkast te vol gedaan en nu is alles lauw. Bah.'

François kijkt naar mij. 'Als uw job gered is, moogde toch eens vieren, hè? Waar zat ge trouwens?'

'Ziek.'

'Ge weet de momenten wel te kiezen.'

'Ik ben thuis blijven doorwerken.'

'Ik zeg niks. Geniet van het weekend. Ge ziet er niet uit.'

François verdwijnt met mijn tekeningen onder zijn arm.

Ik roer in mijn glas sangria. Donald en Hilde spelen in een groter rubberen zwembad met de twee kinderen van Fred en Lore. We zitten met z'n vieren onder een gele parasol. Freds enorme tuin is nog nauwelijks groen. Overal schroeiplekken. Er hangt een strontgeur. Subtieler dan stront, misschien. Vloeibaar metaal en stront.

‘Mijn vijver gezien?’

‘Dat is geen vijver meer, Fred. Een modderpoel.’

‘Toch niet te doen, hè.’

‘Het stinkt’, zegt Lore.

Ik kijk naar haar. Katrien kijkt naar mij.

‘Een klein beetje misschien.’

We lachen. Fred lacht groen, pulkt in zijn pluizige baard. Hij heeft wat van een atleet die zich al een jaar of tien bewust heeft laten gaan, die zijn spieren heeft laten verstollen tot het vet van de joviale bedrijfsleider. Af en toe heeft hij zijn sluike haar niet volledig onder controle en zie ik de jongen die hij ooit was erdoor flitsen. Af en toe is hij gevaarlijk zonder dat hij het weet. Of beter: zonder dat zijn vrouw het doorheeft.

‘En het is nog niet gedaan. Volgende week zon en nog eens zon.’

‘Zalig’, zegt Lore. Ze pulkt aan haar tenen.

‘Weer voor negers.’

‘Georges kon niet slapen. Heel de week was hij ziek. Mijn zoetje toch...’

‘Ge zou voor minder. Uw gazet bijna failliet.’

Lore valt uit de lucht. ‘Allez? Dat is het eerste wat ik ervan hoor.’

‘Blijven proberen’, zegt Fred tegen zijn vrouw. ‘Het gaat je ooit lukken om te weten te komen wat er buiten onze tuin gebeurt.’

‘Zeg!’ zegt Lore. Ze lacht en pulkt.

Wat is er met die tenen van haar? Ik zie zelfs geen eelt. De twee kinderen hebben haar lijf niet veranderd. Ze is zo blond en strak als de vrouw van een Viking in de plakboeken die we te lezen kregen in de lagere school. Ze is zo'n vrouw die haar bijl in een kapblok drijft zodra ze hoort dat haar vent eindelijk is teruggekeerd van een strooptocht, een vrouw die daarna doet of ze heel die tijd niets anders gedaan heeft dan zich te bekommeren om haar nagels. Verdomme, Erik de Noorman. Hoe kón een jongen zich daarin niet verliezen? Hoe kan een man zich hierdoor niet opnieuw laten meeslepen zodra hij het oud papier weer opsnuift en zich meteen in zijn vroegere slaapkamer waant, onder de immer klamme dekens, de lijnen van een scherp getekende Noorse volgend met zijn vingers?

'Lekkere sangria,' zeg ik, 'zit er een scheut port in?'

'We hebben er ook last van, jong. Schoon tijden... Gisteren heb ik vijf mensen eruit moeten zetten. Ik ben er kapot van.'

Freds transportbedrijf is meer dan een inkomen, het is een sociale missie. Hij stopt zijn mannen een dertiende maand toe, soms een veertiende. Hij volgde zijn vader op en in twee jaar verdubbelde de winst. Zorg voor uw volk, dan zorgen ze voor u. Nu is het feest uit.

'Ben je vermagerd?' vraag ik aan Lore.

'Jij bent de eerste die dat ziet.'

Katrien zegt: 'Ik dacht het ook al.'

'Vrouwen en hun lijf,' zegt Fred, 'niet te geloven.'

'Ge profiteert er mee van, schat.'

Katrien zegt dat Lore goed ruikt. 'Wat is het?'

'Ô de Lancôme.' Lore ruikt aan haar schouder. 'Ik dacht anders dat ik er niet veel op had gedaan. Het ligt binnen. Proberen?'

'Dat is veel te zoet voor Katrien', zeg ik.

De twee vrouwen kijken naar mij.

'Zeg, meneer de expert, stop eens met uw gezever.'

‘Als zij dat nu wil proberen ...’

‘t Is al goed’, zeg ik.

Fred staat op. ‘Kom’, zegt hij tegen mij. ‘Neem uw glas mee.’

‘Zeg tegen ons Bertje dat hij een beetje moet oppassen in dat water. Hilde is nog klein.’

‘Ze staat haar mannetje’, zegt Katrien.

Fred en ik lopen voorbij de kinderen. Ze joelen en zwaaien. Glimmende lijven, hun natte haar gestroomlijnd op hun hoofd als een helm.

‘Kalm hè, Bertje!’

Het kind kijkt verongelijkt. ‘Ik doen niks.’

Donald zit wat verder weg van het zwembad, zijn rug naar me toe gekeerd. Zijn schouders schokken. Ik weet dat hij niet op me lijkt. Dat witte haar van hem is gelig geworden, zal hij ooit zo donker worden als ik? Zijn sproeten doen denken aan zijn moeder.

‘Wat is er, maat?’

Hij begint te huilen. ‘Den Bert heeft mij gekrabd.’

Ik wrijf over zijn nat haar. ‘Schoon spelen’, zeg ik.

Fred en ik lopen naar de vijver. De geur wordt heel sterk.

‘Niet te doen, hè?’

‘Amai.’

‘Ge moet dat nu eens zien.’

De vijver is een bubbelend monster. Aan de oever ligt een sloep op haar zij. Eenden liggen met gesloten ogen in de schaduw van twee treurwilgen. De modder beweegt op verschillende plekken. De vijver leeft.

‘Zie ik nu goed?’

‘Mijn karpers,’ zegt Fred, ‘ze liggen weg te rotten in die modder. In de blakke zon.’

‘Godverdomme.’

‘Weet ge dat ik er niet kan van slapen? Ik heb het gevoel dat ze roepen.’

‘Leven in een film van Walt Disney.’

‘Nog even en ze zijn allemaal dood. Allemaal door dat negerweer.’

Ik neem een slok sangria, peuter een stuk sinaasappel uit mijn glas.

‘Wanneer vertrekken jullie?’

‘Overmorgen’, zeg ik.

‘Lore vertrekt maandag. Samen met Karen en Guido.’

‘Ik moet maandag nog werken.’

‘Zeg... Donald en Hilde kunnen al met haar meerijden. Twee grote wagens. Dat gaan die gasten leuk vinden. Dan kunnen jullie alleen rijden.’

‘Katrien zal dat niet zien zitten.’

‘Zal ik het haar vragen? Toch plezant om eens zonder de kinderen te rijden.’

‘Wanneer kom jij eigenlijk?’ Ik bijt in het sinaasappel-vlees.

‘Een paar dagen later. Nog te veel werk. En dan vliegen we erin.’

‘Spanje is even warm als hier.’

‘Daar is dat anders. Daar hoeft ik tenminste niet op mijn karpers te letten.’

‘Ook juist.’

‘We gaan daar een serieus feestje bouwen.’

‘Amai’, zeg ik.

‘Ik moet ineens aan uw vader denken. En aan mijn vader. Dat weekend toen, aan de zee.’

Oostende, de voorbije wereldbrand was nog steeds zichtbaar. De vader van Fred had daar een kleine villa. Wij werden geïnviteerd. Vader weigerde aanvankelijk, hij had niks om aan te doen. Wie weet wat voor dingen moeder in de slaapkamer heeft moeten volbrengen om hem zover te krijgen. Uiteindelijk ging ze voor hem een pak lenen bij de bureu.

Ze diepte voor zichzelf een zomerkleed uit de kast waarmee ze ooit haar toekomstige man blij had gemaakt. Mét witte handschoenen, daar raakte hij niet over uitgepraat, want op wit zie je alles en dan is het sop van de aankoop de kool toch niet waard? Belgische zomer. De lucht paste bij de sfeer. Triest. Een mongoloïde zoon werd door zijn moeder voortgeduwd in een karretje. Ze passeerden ons op de natgeregende dijk. Het monster hief snokkend zijn hoofd en murmelde iets. De moeder bette zijn lippen. Tranen van angst in mijn kinderogen.

‘Ik herinner het me vaag’, zeg ik.

‘Uw gezicht toen er biefstuk op tafel kwam.’

‘Ja ja.’

Fred lacht. Hij slaat op mijn zweterige rug.

‘Weet je wat we in Spanje ook eens moeten doen?’

‘Nee.’

‘Eens goed praten met elkaar. Van vent tot vent.’

Nu dien ik te lachen, maar ik doe het te uitbundig.

‘Wat krijgt gij?’

‘Mannen’, zeg ik. ‘Mannen en hun plannen.’

‘Ge rookt te veel. Uw gezicht is purper.’

‘Dat is mijn lever.’

Geroep en gejack aan het zwembad. Donald heeft Bertje een bloedneus geslagen.

Twee karaffen sangria later. De kinderen liggen nog steeds in dat water. Hilde komt even rillen aan ons tafeltje met een handdoek over haar schouders. Ze lijkt steeds op het punt zwaar verkouden te worden, met haar rode neus en happende mond. Moeder en dochter worden één. Twee zomers geleden was Katrien haar elegant opgestoken haar beu. Ze kwam thuis met een kapsel uit de jaren twintig, met de kleur van vanillepudding. Een van haar grijsblauwe ogen zit nu

verscholen achter een krullende lok. Haar wat strenge blauwe kleren heeft ze gelijktijdig met het nieuwe kapsel ingeruild voor losse bloemenkleren. Ze krijgt sindsdien meer complimenten van mijn vrienden. Maar naakt in bed past die kortere coupe wat minder bij haar moederlijk. Nooit raak je daaraan gewend. Denkt ze dat ook over mij? Bestaat er zoiets als een vaderlijk, even snel en radicaal verworven nadat je hebt toegekeken hoe je vrouw zich voor de eerste keer tot moeder heeft geperst?

‘Zie hoe lief’, zegt Lore.

Ik kijk naar Lores toegeknepen ogen, naar de hand die haar ogen beschutting tracht te geven.

Katrien vraagt: ‘Weer je kleertjes aan?’

‘Mamaaaaa...’

‘Wat?’

‘Gaan we hier nog lang blijven?’

‘Vindt ge het hier niet plezant?’ vraag ik.

Mijn dochter kijkt niet naar me terwijl ze zegt: ‘Juist wel. Héél plezant.’

‘Goed’, zeg ik opgelucht.

Katrien kijkt naar mij. Lore kijkt naar mij. Fred schenkt zichzelf sangria in, er valt veel te veel fruit in zijn glas. Hij kijkt naar zijn vijver.

‘Waar is je broer?’ vraagt Katrien.

‘Met Bert aan het dammen.’

‘Zijn ze nog boos op elkaar?’

‘Nee, papa.’

‘Blij dat te horen’, zeg ik.

Lore lacht naar me. Katrien haalt haar schouders op, met een verwijt diep in haar dat ze me nooit zal willen verwoorden. Mijn dochter wil dat ik nog eens een ezeltje teken. Ik haal mijn pen uit het borstzakje van mijn hemd en teken een ezel op een servet.

Hilde zegt: 'Van mij.'

Ik schrijf onder de grijnzende ezel 'voor Hilde'.

De dochter van Lore kijkt mee naar de tekening. Een druppel valt langsheen haar neus op het blad.

'Ik ook,' zegt ze, 'voor Eefje.'

'Wat voor een diertje wil je?'

Eefje krijgt een kleur omdat ik haar aanspreek. Ze duikt weg in de armholte van haar moeder.

Lore klemt haar tegen zich aan. 'Niet verlegen zijn.'

'Hij heeft een baard', fluistert Eefje.

'Papa toch ook?'

'Maar die van hem prikt en die van papa niet.'

Iedereen lacht.

Fred zegt dat hij het toch voelt, die sangria.

'Heb je het al gehoord?' vraagt hij aan mij terwijl hij nog eens vuur geeft aan mijn sigaar. 'We moeten voorkomen.'

'O nee, zoetje, niet weer. Hij is er al dagen over bezig tegen iedereen die hier binnenkomt.'

'Het is toch godgeklaagd in dit land. Vrijheid van meningsuiting geldt slechts voor de rest, niet voor ons. Zo simpel is het.'

'Ik heb hem nog zo gezegd dat er vodden van gingen komen. Wie stormt er nu een ministerie binnen als een bende apen?'

'Apen, apen. Zal het gaan?'

Een maand of twee geleden weigerde een burgemeester om de wet na te leven en zijn loketten van tweetalige opschriften te voorzien. Groot kabaal. Aanvankelijk aarzelde de minister van Binnenlandse Zaken om op te treden. Nog groter kabaal. Toen besloot Fred samen met een hoop gelijkgezinden om het kabinet te bezetten en luidkeels de minister van 'incivisme' te beschuldigen. De rijkswacht moest hen hardhandig uit het ministerie verwijderen. Fred belde me die dag nog op. Tot vroeg in de ochtend waren rebelse kreten te horen in de kroeg.

Ik duw mijn sigaar uit in het asbakje.

‘Ik dacht dat het nu toch in orde was?’

‘O, dat stukske burgemeester heeft moeten inbinden. Maar wij hebben nog altijd een proces aan ons broek.’

‘Ik kan niet volgen. Waarom dan?’

‘Beschadiging aan het gebouw van het ministerie. Straf hè? Terwijl die smerige flikken zelf de meeste schade hebben veroorzaakt toen ze ons naar buiten hebben gesleurd.’

‘Baldadigaards’, lacht Lore.

‘En we waren niet de minsten, hè! Senatoren, alstublieft, volksvertegenwoordigers... Niet bepaald uitschot.’

‘Hangt ervan af welke kleur ze hebben.’

‘Ook waar, smeerlappen genoeg in dat parlement. Dat viert ge in dit land elke dag, godverdomme. Soms denk ik: we trappen het af. Ze mogen het hebben.’

‘We gaan in Spanje wonen, joepie.’ Lore lacht uitgelaten, samen met Katrien.

‘Spanje,’ zeg ik plechtig, ‘de zomer van Europa.’

Ik word vragend bekeken.

‘Hebben jullie die reclame nog niet gezien? Het staat in alle kranten.’

‘Ze hebben gelijk,’ roept Fred, ‘de zomer van Europa is begonnen toen we op de Spaanse grond de Moren definitief terug hebben gedrongen. Reconquista!’

‘We?’ Katrien trekt haar wenkbrauwen op.

‘Bij wijze van spreken, eeuwen geleden.’

‘En nu halen we ze weer binnen.’ Lores stem is nauwelijks hoorbaar.

Fred kijkt goedkeurend naar zijn echtgenote. Ze is toch van deze wereld.

‘Gelijk heb je, zoetje. Tegenover al die gastarbeiders is waakzaamheid geboden.’

‘Een kulturkampf gloort aan de horizon! Te wapen!’

‘Lach maar, Georges.’

Fred werpt een blik in zijn tuin en zucht.

‘Hoe laat is dat nu?’

‘Vier uur, Fred.’

‘Ik heb het gehad’, zegt hij. Hij trekt zijn jeans over zijn zwembroek en gespt zijn sandalen.

‘Zijt ge nu al weg, zoetje? Stuur ons een kaartje!’

‘Ik ben direct terug’, gromt de rebel. Even later horen we zijn Mercedes de oprijlaan afrijden. We horen Bert roepen of hij mee mag. We horen geen antwoord.

‘Hij kan toch niet echt tegen drank’, zegt Lore.

‘Voor iemand uit Brabant is dat wreed raar’, zegt Katrien.

‘Als jij dronken bent, komt je Brugs accent erdoor’, zeg ik. We kijken naar elkaar.

‘Zie gie euleukkeeuh?’ vraagt Katrien.

‘Ja,’ zeg ik, ‘ik ben wreed gelukkig.’

Lore lacht. We lachen mee, Katrien vrij luid.

In de keuken snijd ik sinaasappels voor een nieuwe karaf sangria. Ik snijd heel precies, vind ik. Maar heel traag. De ramen van de keuken staan wijd open. Ik hoor de vrouwen praten over Fred. Lore zegt dat hij soms onmogelijk is. Ik snijd een halfje uit een sinaasappel. Een kut. Een poes. Een foef. Ik lik eraan.

‘Altijd spelen op effect. Of er nu mensen bij zijn of niet. Tegenover zijn eigen kinderen. Altijd het laatste woord en dan – poef – ineens weg.’

‘Dat kan Georges ook hebben’, zegt Katrien.

‘Alsof wij attributen zijn, publiek van houten klazen.’

‘Het heeft er wat van weg.’

‘Theater Fred. Circus Fred. Fred met fietsende beren. Fred met een rode neus en witte strepen op zijn muil.’

‘Jullie zouden moeten applaudiseren.’

‘Zou iets zijn.’

‘Soms doe ik dat bij Georges. Maar hij kan niet om zichzelf lachen.’

Tiens, ik vind van wel. Ik roep dat ook door het raam.

‘Vetzak,’ zegt Lore, ‘ons zo afluisteren.’

‘Snij jij nu maar wat vruchtjes’, roept Katrien.

Ze lachen. Ik lach mee. Zie mij hier staan.

We horen de Mercedes.

Lore wil opstaan, ik hoor haar stoel even kraken.

Ik kom met een karaf sangria op het terras.

Fred staat daar met een hoop kaki rubber over zijn arm. Lieslaarzen.

‘Kom,’ zegt hij tegen mij, ‘geen tijd te verliezen.’

Lore giert het uit. ‘Zotte, zotte vent.’

We trekken de lieslaarzen aan en stappen in de vijver.

Fred beweert: ‘Diep is het niet.’

Ik probeer mijn paniek weg te lachen. De modder zuigt. We zinken. Kuiten, knieën.

‘Verder gaat het niet,’ zegt Fred, ‘we staan op de bodem.’

Een vijver met een bodem. Ik ben teleurgesteld. Ik had op iets onnoembaars gehoopt. Ik kokhals, hoest. Vrouwen en kinderen kijken naar ons. Ik hoor een van hen vragen wat we aan het doen zijn. Niemand antwoordt. Elke waggelende stap die we maken doet de modder blubberen en oprispen. Ik adem door mijn mond. De zon boort in mijn hoofd, maar mijn onderlichaam wordt griezelig koel. Zeemeerman. Fred voor me, ik kijk naar zijn gespierde nek. We staan rond een karper. Fred duwt met zijn vinger tegen zijn lijf. Het beest beweegt niet. Fred duwt nog eens. De staart van het dier slaat even uit.

‘Pak jij deze.’ Fred waadt naar een andere vis.

Ik steek mijn armen in de modder. Ik grijp de vis stevig vast. Het beest spartelt met een kracht die ik niet ken. Ik duw

het stevig tegen me aan en draai me onhandig om. Niemand lacht. Elke stap duurt eeuwen. Ik voel straaltjes modder in de lieslaarzen sijpelen, als van een koud dier dat krachteloos mijn benen onderkotst.

Ik hoor Fred achter me. 'Van de snoek kunnen we misschien beter afblijven', zegt hij. 'Trouwens... die smeerlap mag van mij best kapot.'

Niet vallen, bid ik. Ik bereik de oever. Telkens als de vis spartelt, knijp ik wat harder. Zijn staart slaat tegen mijn bovenarm, zijn mond hapt. Fred en ik stappen wankelend op het gras. Donald wil het beest strelen. Nee, zeg ik. Hilde lijkt elk moment in tranen te willen uitbarsten. Ik volg Fred. Hij loopt naar het zwembadje en laat zijn vis erin vallen. Ik doe hetzelfde. De kinderen joelen. Hilde houdt het been van haar moeder stevig vast. Lore lacht. Een voor een halen we de karpers uit de vijver. Na een uur wemelt er een dertigtal in het blauwe rubberbad.

Barbecue. Fred haalt een fles champagne tevoorschijn bij wijze van aperitief. Ik heb bij de telefoon een notitieboekje gevonden en teken het vol: dieren, mensen, monsters. Lore verschroeit grote stukken Argentijns rund. Ze gaat straks vertellen waar ze dat vlees op de kop heeft kunnen tikken. Het zal iets speciaals zijn. Vlees met een verhaal. Katrien komt achter me staan. Ze buigt zich over me. Ik kus haar mond. Ze kust terug met haar mond open. Ik zeg: 'Mmmm.' De kurk vliegt langs de glazen deuren de mooiste kamer in. Fred schenkt in en begint over zijn partij en de komende gemeenteraadsverkiezingen. Denk aan het najaar van 1976, nu al historisch. Daar gaan we naartoe.

'Ik zeg tegen Raymond: "Mon", zeg ik, "Cultuur is van ons of ge kunt de boom in." Ge kunt eeuwig blijven zeveren en niks krijgen. 't Is toch waar, zeg nu zelf. Ze mogen hun

sjerp houden, maar dan moeten we wel gecompenseerd worden.'

'Tuurlijk.'

'Maar de mens denkt echt dat het zal blijven zoals vroeger. Hij stond daar te lachen met zijn pint in zijn hand. Die denkt echt dat hij ... Maar deze keer niet. Ik voel het, Georges. Deze keer gaan die mannen ruig wakker worden. Ge zult ze zien kruipen. Het gaat allemaal van ons zijn. Ik hoor dat van de mensen. Die hebben het gehad met de Mon en zijn kliek. Die verkavelingen die ze door iedereen hun strot hebben geramd. Dat gevoel ... en dan maar doen alsof ze ...'

'Ze hebben ons in de rug gestoken.'

Fred kijkt me fronsend aan, speurend naar een lach. 'Dat is een beetje overdreven, Georges.'

'Woorden van mijn vader.'

Freds gezicht klaart op. 'Godverdomme, ja. Ge deed hem perfect na. Ik zie hem voor me. Champagne?'

'Giet maar.'

'Gij, Katrien?'

'Even niet.'

Lore zwaait met haar spatel. 'Mij niet vergeten, hè!' Ze is een heerseres. Sommige woorden helpen je naar de kloten.

'Ik zou eens moeten durven', antwoordt Fred.

Fred giet en morst. Hij giet nog eens en morst weer. Hij houdt de fles schuin en zegt: 'Jongens toch ... ik wou dat het al zover was. Ik wou dat we ze nu al bij hun ballen hadden.' Hij staat wat te wiegen op zijn benen.

'Ze zullen hem niet temmen!' roep ik en ik hef mijn glas.

'Godverdomme nee. De leeuw zal klauwen.' Fred lacht gelukkig.

'Vliegt den blauwvoet,' roept Lore.

'Storm op zee!'

‘Hier’, zeg ik tegen Fred. Ik laat hem een tekening zien die ik van Mon gemaakt heb. De man heeft zo’n karakteristieke kop dat ik hem blind zou kunnen tekenen. Ik teken een kruidenierswinkel om hem heen.

‘Godverdomme,’ giechelt Fred, ‘dat is ’m. Dat zou perfect staan in ons partijblad. Mag ik het hebben?’

‘Ik zal een betere tekenen.’ Ik teken Mon opnieuw, omgeven door naakte kinderen en rubberen badeenden.

Fred zegt niks meer. Of toch wel. Het komt er aarzelend uit. ‘Dat zijn maar geruchten, zo laag zijn we nog niet gezonken.’

Katrien staat op en zegt dat ze even naar de kinderen gaat kijken. Ze wankelt.

‘Waarom staat gij niet op onze lijst, Georges? Daar kan ik nog altijd niet bij.’

‘Niks voor mij.’

‘Uw gazet zou daar niet om kunnen lachen, wilt ge zeggen.’

‘Onder andere.’

‘Maar komaan, jong. Gij ondertekent uw cartoons met een pseudoniem. Wat gebruikt ge nu ook weer, ik vergeet het altijd.’

‘Kali’, zeg ik afgemeten.

‘Ge verschuilt u achter een vrouwennaam in die gazet. Wordt het nu eens niet tijd om echt kleur te bekennen? Met uw talent?’

‘Hola,’ zegt Katrien luchtig, ‘maak zijn kop niet zot, Fred. Zonder Kali komen wij niet rond.’ Ze gaat naar binnen. Ze houdt zich vast aan een van de glazen deuren.

‘Ik geloof in vechten met open vizier, dat is al.’

Ik zeg niets en drink. Lore kijkt kwaad naar Fred.

‘Sorry,’ zegt Fred, ‘het was eruit voor ik het wist.’

Ik krijg zin om te zeggen wat ik denk. Ik zwijg. Het zou er te hard uit komen. Ik kijk naar Lore en probeer aan iets anders te denken.

Achter het tuinhuisje diep in de tuin zit een klein monster. Hij springt tevoorschijn en wiegt met zijn heupen. 'Mama mia,' roept hij, 'here I go again! Mama mia... Mama mia!'

'Daar,' zegt Lore, 'is dat onzen Bert?'

't is Donald', zeg ik. Mijn zoon met een masker op van het monster van Frankenstein.

'Mama mia! Mama mia!'

Ik wuif en roep: 'Dikke zot!'

Donald blijft met zijn kont schudden.

'Hey!' horen we achter ons, een verdieping hoger. 'Dat is van mij! Dat is mijn masker!'

Lore gilt. 'Niet uit het raam hangen, Bert! Maakt dat ge daar weg zijt!'

'Dat is mijn masker!'

'Mama mia!' Donald heft het masker op en steekt zijn tong uit.

Bert begint te huilen uit woede. Zijn kopje verdwijnt uit het raam. We horen hem van de houten trap hollen.

'Bert! Maakt dat ge beneden zijt!' brult Fred.

'Hoor je 'm niet, Fred? Hij komt naar beneden.'

Katrien verschijnt weer. Ze lacht om Donald. 'De meisjes zijn braaf monopoly aan het spelen.'

Bert schiet ons voorbij en loopt naar het tuinhuisje. Donald glipt snel weg.

'Daar komt zever van', zegt Katrien.

Ik sta op en loop achter Bert aan. Achter het tuinhuisje, tussen de netels, liggen de twee jongens huilend te vechten. Bert probeert Donald te wurgen. Het masker ligt stuk-gescheurd naast hen. Ik pak hen allebei bij hun nekvel.

'Gij zijt mijne papa niet! Gij zijt mijne papa niet!'

Ik sla hun twee rode koppen tegen elkaar. Ze huilen synchroon.

‘Afgelopen’, fluister ik. Ik houd hen dicht tegen me aan-
gedrukt tot ze zijn uitgehuild.

Lore staat plots achter me. ‘Het vlees is klaar.’

‘Mamaaaaa’, dreint Bert.

‘Van u wil ik niks meer horen.’ Ze kijkt naar me. ‘Kom.’

Voorzichtig maakt ze haar zoon los uit mijn armen ter-
wijl ze in mijn ogen kijkt. Ik lees: rustig maar. Ik veeg mijn
tranen weg. Een steak zal me goed doen.

De kinderen liggen voor de televisie te slapen. Fred en Lore
staan erop dat ze blijven logeren. Ik kijk vragend naar
Katrien. Zij kijkt vragend naar mij. We dragen hen een voor
een naar boven.

Lore en Katrien dekken hen toe. Ik kan niet naar hen
kijken terwijl ze in hun bed liggen. Beneden heeft Fred een
fles calvados opengemaakt. O nee, zeg ik bijna.

‘Kom. We gaan nog eens kijken naar mijn visjes.’

Met een bel calvados staan we bij het rubberbad. De kar-
pers drijven dood op het water. Fred zegt niets. Ik drink mijn
glas in één teug uit. Op is op.

‘We hebben tenminste iets gedaan’, zeg ik uiteindelijk.

Fred kijkt weg van het bad en gaat weer naar het terras.

Nee, het was geen goed idee om de kinderen bij Fred en Lore
te slapen te leggen.

Ooooo, Katrien, Katrien, Katrien.

‘Lik mijn nek. Knijp harder in mijn tepels.’

Ik lik en proef iets bitters. Ô de Lancôme?

Katrien vraagt of ik het lekker vind.

Ik klamp me aan haar vast, stoot nog eens. ‘Ge glipt weg.
Net een van die karpers van Fred.’

‘Zotte aap.’

‘Ik ga komen.’

‘Nee.’

‘Te laat.’

Ik ga op de rand van het bed zitten. Katrien draait zich op haar rug.

‘Ge ziet eruit alsof ge wilt wenen’, fluistert ze.

‘Ja, jong’, zeg ik.

Ik ween.

Krekel

De top van de berg blijft onzichtbaar.

‘Niet te geloven,’ fluistert Katrien, ‘thuis zweten we ons te pletter en eenmaal in Spanje krijgen we wat we normaal gewend zijn.’

Voorbij Gerona werd het weer somber. Ons door de hitte geteisterde kroost viel prompt in slaap op de achterbank, verfrommeld tussen strips, dekens en speelgoed.

‘Op de foto’s ligt zij te blinken in de zon.’

‘Het is een hij,’ zeg ik, ‘bergen zijn mannelijk.’

‘Zij niet.’

Zij lacht, ik ook. Katrien met de wegenkaart op haar dijen en ik met mijn handen op het stuur. We doen alsof we versmelten tijdens een lange rit. Soms schrikken we op wanneer een van de kinderen iets vraagt; alleen zijn we niet, nooit meer. Bij één kind bleef alles, tot mijn verbazing, vrij stabiel. We gingen toen nauwelijks op reis. Bij de komst van onze tweede liep het mis. De eenheid was weg, de drukte nam toe, onoverzichtelijke maanden en daarna jaren strekten zich uit. Zij geen Maria, ik geen Jozef meer. Steeds twee kinderen, steeds een keuze. De een wil iets, de ander ook. De een zeurt wat meer, de ander past zich aan. Ze vechten tegen elkaar om aandacht. Je wilt niet vergelijken, maar je doet het toch. Onrust golft naar binnen via die twee vragende blikken die je dagelijks onder ogen moet komen, onrust die nooit meer weggaat. Is het mogelijk dat je een van de twee al bij voorbaat opgeeft?

Op een dronken nacht heb ik het haar bekend. 'Ge moet ze allebei graag zien, ik weet het, maar ...' Haar oplossing sinds die met bourgogne overgoten ruzie zal haar wel logisch lijken, zonder dat ze de moeite heeft genomen om het voor mij te verwoorden. We nemen er nog een en het probleem heft zichzelf op. Maar ik weet waar dat naartoe gaat. Met drie partijen die om aandacht vragen is het evident dat er onderling zal worden samengespannen, waarbij wij ouders verder verstrikt raken: twee tegen een, drie tegen twee, en uiteindelijk vier tegen een. Politiek begint in het gezin. Uiteraard heeft zij daar geen oren naar, mocht ik ook dat willen bekennen, met of zonder bourgogne. Geen van ons beiden is nog op die ruzie teruggekomen. Sindsdien beweert ze steeds vruchtbaar te zijn en is de seks veelvuldig geworden, doch kort.

De wolken wurgen de top van de berg. Ze pakken samen en veranderen van kleur, van donkergrijs naar metalig blauw. De dag wordt nacht. Een donderslag weerklinkt.

'Komaan ...' Katrien is immer oprecht verbaasd wanneer de zaken niet lopen zoals zij ze zich heeft voorgesteld.

Vrijwel meteen trommelt de regen nijdig op het dak van de wagen. De wolken tuimelen vertraagd langs de zijkanten van de berg. Nog een donderslag. De wind trekt aan de wagen en spuwt nog hardere regen tegen onze doos van blik. Het landschap krimpt tot een meter of tien voor me. De ruitenwissers kunnen nauwelijks de stortvloed aan.

Ik ga nog langzamer rijden. De lampen van de tegenliggers vormen gelige vlekken op de voorruit. Ze doen me meer naar rechts uitwijken. Katrien houdt haar adem hoorbaar in. Bijna meteen spat het water hoog op aan de zijkanten van de wagen. De weg is één grote plas geworden, waarop de banden nauwelijks grip krijgen. Zijn we overi-

gens nog wel op die weg? Katrien zegt dat ze ook de berg niet meer ziet.

Vijf minuten later toont een bliksemschicht een fractie van een seconde lang een richtingaanwijzer met de naam van de berg erop. Ik draai behoedzaam naar rechts. De zijweg lijkt smaller, aan de rechterkant schieten struikgewas en bomen nog steeds te snel voorbij. Ik rijd nu nog nauwelijks veertig. De wagen begint zacht te klimmen. Ik schakel en moet bijna meteen remmen voor twee schimmen met een militaire, donkergroene poncho aan. Een van hen zwaait met een stopbord. De ander draagt een lantaarn.

‘Zouden we er al zijn?’ Katrien kijkt rond. Ze probeert iets te herkennen in de striemende regen.

Ik draai mijn raampje naar beneden. De man salueert en vraagt mijn identiteitskaart. Dan loopt hij naar een zwarte doos die wat verderop aan een boom hangt. Katrien vraagt of hij me in het Spaans aansprak. Ik schud nee. Ik zie de man telefoneren.

‘Wat is dat hier, Georges?’

Na een kort gesprek met veelvuldig geknik gebaart de man me door te rijden. Zijn collega laat een slagboom omhooggaan.

‘Zijn dat soldaten?’ vraagt mijn zoon, plots klaarwakker en met zijn hoofd tussen de hoofden van zijn verwekkers.

Ik schakel en druk het gaspedaal in. De achterwielen slippen en de wagen zakt scheef naar links. Katrien onderdrukt een gil. Het hoofd van mijn zoon slaat tegen de zijkant van mijn stoel.

‘Terug mooi zitten’, commandeert Katrien haar zoon.

Ik geef nogmaals zacht gas, maar kom niet meer vooruit. De wagen helt wat naar achter. De ponchomannen lopen naar ons toe en gebaren dat ze zullen helpen. In mijn achteruitkijkspiegel zie ik hun schimmen tegen de wagen duwen.

Ik geef gas. Niets gebeurt, mijn helpers worden alleen maar door de modder bespat. Bij de derde poging lijkt de wagen in beweging te komen, maar niet meteen dankzij de motor. De mannen duwen ons in de richting van de slagboom. Uiteindelijk voel ik weer grip op de weg. Ze salueren ernstig wanneer ik hen bedank. Een van hen zegt: 'Welkom', en lacht. Van onder zijn poncho zijn enkel zijn tanden zichtbaar.

Een kilometer of vijf behoedzaam klimmen brengt ons op de plek waar we het gemeenschappelijk openluchtwembad vermoeden en het bijbehorende restaurant. Het kaartje dat we hebben meegekregen, blijkt slechts een ruwe schets.

'Wat nu, schat? Ik weet het niet meer.'

Even verderop staat iemand in witte regenkleding. Vleermuisarmen gaan op en neer.

'Is dat niet...'

'Marguerite', zegt Katrien, 'Ben je het al vergeten? Ze heet Marguerite.'

We zijn er.

Marguerite zegt een paar keer: 'Eindelijk', wanneer ze ons naar onze gehuurde villa loodst. Ze vraagt hoe het in ons land is. Wil ze dat echt weten? Of er tussen zwijgen en zuchten nog ooit iets nieuws te vernemen valt? Wat ons bindt wordt weggehoond, wat ons scheidt wordt weggemoffeld. Wat er overblijft wordt nooit verwoord (tenzij getekend). Wil ze weten of...

'Warmer dan hier', antwoordt Katrien.

'O, maak je geen zorgen... dit trekt voorbij. Het is al een vreemde zomer geweest.'

Marguerite wijst een kleine helling aan. De wagen protesteert even bij het schakelen.

Katrien kijkt naar de villa en vraagt of dit allemaal voor ons is. Ik krimp wat.

‘Genieten,’ zegt Marguerite, ‘dat is het enige dat je hier moet doen. Genieten en je kop vrijmaken.’ Haar huid van leer, haar vlinderbril en haar merkwaardig strenge doch tegelijk zwiepende kapsel maken van haar een schooldirectrice op eeuwige retraite.

We staan naast de wagen. De regen druppelt na. Mijn zoon probeert een tas uit de koffer te tillen.

‘Hèhè.’

‘Ben je niet te moe, Georges?’

Donald zegt: ‘Oei.’ Hij kijkt naar mij.

De grote sporttas ligt nu in een plas.

‘De valiezen van je moeder waren toch een beter idee geweest.’

‘Niet zeuren, liefje.’ Katrien kijkt naar mij en neemt meteen onze zoon onder haar hoede. Hilde trekt aan mijn jeans en vraagt waar we zijn. Marguerite wil in mijn plaats antwoorden. Ze buigt over mijn dochter. Ze doet me aan nog iemand anders denken, ik vermoed iemand uit de showbizz. Haar woorden worden overstemd door het geblaf van honden. We kijken naar boven.

‘Daar zal je wel aan moeten wennen, vrees ik.’ Marguerite kijkt trots. ‘Vic heeft een hondenkennel. Hij heeft zijn villa bijna op de top van de berg, maar je kan de beesten tot bijna beneden horen.’

Katrien zegt dat ik niet dol op honden ben. Ik wil protesteren.

‘Geen probleem. Ze zitten opgesloten. Maar hier hoeft je sowieso niet bang te zijn voor honden, ook al lopen ze los. De Spanjaarden behandelen ze zo slecht dat die beesten afstand houden van iedereen. Dat is trouwens de reden waarom mijn broer ze verzorgt. Hij kan niet tegen dierenleed.’

Het geblaf gaat over in een chaos met vele verschillende stemmen. Een hond neemt klagerige baslijnen voor zijn rekening, andere keffen schel tegen elkaar aan. Een grillige melodie maakt zich vrij. Wie stuurt deze dieren?

Katrien denkt aan iets soortgelijks. 'Net een orkest.'

'Ze worden gevoerd', zegt Marguerite droog.

Canto del grillo. Het staat in letters van smeedijzer boven de poort van de villa die Fred en Lore huren. Alle villa's op de berg zijn gebouwd met de stenen uit de steengroeve die zich aan de voet van de berg bevindt. Fred vertelde me dat onze landgenoot Vic, de eigenaar, dit argument gebruikt heeft om het regime van Franco ervan te overtuigen hem de exploitatie te gunnen. De met villa's bezaaide berg blijkt daardoor, van een afstand en in de stralende zon, een genot voor het oog. Een regeringscommissie vaardigde onlangs zelfs een nieuwe medaille uit. Mooiste toeristische exploitatie van Spanje. Vic kwam, nog steeds volgens Fred, slechts één keer in moeilijkheden. Hij had zich voorgenomen om alle villa's een Catalaanse naam te geven. Deze voorkeur voor de streektaal kon op weinig waardering rekenen van de Spaanse overheid. Ze verslikten zich daar in Madrid bijna in hun *café solo*. Goed dat Vic een batterij rijke investeerders achter zich had, of hij was prompt de bak ingedraaid. Een verhaal dat we kennen, aldus Fred.

'Wanneer komt hij?'

'Wie?' vraagt Lore. Ze draait het hek verder open, met een sigaret tussen haar vingers. Onze kinderen schieten het hek voorbij en de hoek om, richting tuin.

'Fred.'

'Morgen of overmorgen. Hij moet nog wat werken, heeft hij dat niet gezegd?'

'Mis je hem, Georges?' Katrien kijkt me aan. Ik moet mezelf inhouden.

‘Ik mis hem’, zegt Lore.

Eén seconde en de twee vrouwen schateren het uit.

‘Papa, papa! Ze hebben hier een eigen zwembad!’

De woorden van mijn zoon worden benadrukt met een olijke plons van achter het muurtje.

‘Fred wou een ruime villa.’

‘Vreemd dat je niets meer ziet van dat onweer van gisteren.’

‘Onweer?’ Lore kijkt ons verbaasd aan van onder haar hand, waarmee ze de zon uit haar ogen weert. Haar lijf glimt. Haar bikini is wit. Haar haren lijken al jaren gebleekt in de Spaanse zon. ‘Niets van gemerkt.’ Ze vraagt of we onze zwemkleding hebben meegebracht.

Onze kleren liggen nog steeds te drogen op de veranda van de villa. Doodop zijn we gisterenavond in ons bed geploft. Marguerite had de sleutel op tafel gelegd. Onder de sleutel lag een briefje met ‘Welkom’ erop geschreven en getekend met een hart, drie kruisjes en een ‘M’. ‘Kijk, papa,’ zei mijn zoon toen hij dat zag, ‘het gele teken.’ Hij is dol op de strips van Blake en Mortimer die ik hem dagelijks voorlees. De ‘M’ stond inderdaad als een spin gebogen op het papier.

De kinderen krijgen een zwembroek van de kinderen van Lore. Donald trekt een vies gezicht en begint te mokken, tot hij een hangmat ontdekt. Bertje lacht hem uit en noemt hem een seut.

Ruim is de villa zeker. We krijgen een rondleiding. Het huis heeft twee badkamers. Een daarvan grenst aan de slaapkamer van Fred en Lore, maar die krijgen we niet te zien. Katrien kijkt goedkeurend rond. De geur van de glimmende tegels doet mij beseffen dat we echt op vakantie zijn. De meer dan duizend kilometers suizen nog steeds in mijn oren,

maar het is gelukt. We zijn op een plek waar de badkamers anders ruiken. Bij de deur van de badkamer ligt een verfrommeld slipje. Ik buig me en kreun.

‘Pas op voor je rug, zoetje.’

Lore glimlacht. ‘Heeft hij weer heel dat eind alleen gereden?’

Katrien zegt: ‘Wat had je gedacht?’

‘Macho.’ Lore schudt haar hoofd.

Ik houd het slipje in de lucht.

Lore rukt het meteen uit mijn handen. ‘Je denkt toch niet dat dit van mij is?’ Ze roept geïrriteerd: ‘Nicole!’ Ze krijgt geen antwoord. Ze ziet onze verbaasde gezichten.

‘We hebben iemand mee. Dat is toch ook handig voor jullie? Nicole is dol op kinderen, maar ze is nogal ... zichzelf.’

Lore wil een deur openduwen, maar na een korte aarzeling klopt ze en vraagt ze of ze stoort. Zonder een antwoord af te wachten gaat ze naar binnen. Ze gebaart ons haar te volgen. Ietwat bedremmeld staan we bij de deur. Er ligt iemand of iets te slapen in het bed, een boek ligt half op haar hoofd. Een cassette recorder murmelt teksten in de moers-taal.

‘Nicole ... hallo ...’ Lore probeert vriendelijk te klinken.

De aangesprokene schiet overeind als uit een nachtmerrie.

‘Slaap gevallen’, krijgen we te horen. Nicoles slordig geknipte pony staat in pieken overeind. Het boek valt op de grond. Ik lees het woord ‘Latijns-Amerikaanse’ ondersteboven van de rode kaft. Boven het bed hangt een met duimspijkers vast gehechte poster van Jane Fonda met haar vuist hoog geheven. Nicole heeft een T-shirt aan met een bijna weggewassen dolfijn op.

‘Mag ik je voorstellen, Nicole. Dit zijn Georges en Katrien.’

Nicole grabbelt naar haar bril op het nachtkastje en duwt het vrij grote ding op haar neus. Ze oogt als een eeuwige studente, bitsig getekend door een reactionaire striptekenaar, omgeven door vliegen of luizen.

‘Aangenaam.’ Ze wil opstaan, maar twijfelt.

‘Zoek je dit?’ Lore gooit het slipje naar haar. ‘Het lag in onze badkamer.’

Nicole zoekt de blik van Lore op zonder naar het slipje te kijken.

‘Merci’, zegt ze wanneer ze merkt hoe Lore met opgetrokken wenkbrauwen naar ons kijkt. Katrien lacht een beetje. Onder de lakens trekt Nicole het ding over haar heupen.

‘Je zei dat je nog wat ging studeren.’

‘Ik ben ermee bezig.’ Nicole krabt in haar haren, legt het boek weer op het bed en staat op om ons een hand te geven. Haar hand voelt klam aan. En uiteraard scheert ze haar benen niet.

‘Goede moed, dan,’ zucht Lore, ‘wij zijn bij het zwembad.’

‘Volk!’

Met beschutte ogen kijken we naar de binnenkomers.

‘Aha!’ Lore schiet overeind en begroet hen met een hartelijke zoen. Koenraad staat te grijnzen in een zeer korte tennisbroek en met een handdoek rond zijn gebruinde nek. Nathalie torst een enorme, goudkleurige handtas. Ik probeer te glimlachen.

Lore heeft hen al aangekondigd nog voordat we in de strandstoelen zaten. Katrien keek naar mij.

‘Wat?’ vroeg Lore.

‘Georges kan ze niet hebben.’

‘Zot’, was het antwoord van Lore.

Nee, Nathalie en Koenraad zijn geweldig. Geen gesprek stukt wanneer hij in de buurt is, en mocht er alsnog een gat vallen, dan kan men immer rekenen op het gerinkel van Nathalies talloze zilveren armbanden. Hij is advocaat. Zijn vrouw opent restaurants en snackbars die een voor een over de kop gaan. Ik vermoed dat ze hopen wat glamour uit te stralen. Hij is als een vermoeide Griekse god in zakformaat en zij doet immer of ze net uit een discotheek komt gewankeld, stevig geneukt door een malafide clubeigenaar.

‘Wat leuk dat jullie er zijn!’ roept Katrien.

De zonnebril van Nathalie, waarachter haar volledige gezicht verscholen gaat, maakt het lastig haar te kussen. Ik vergeet dat ze twee keer kust, geen drie. Ze is in het Frans opgevoed. En Koenraad waant zich graag een bohemien. Hij kust ook mannen, als een Italiaan of een Rus. Er valt niet aan te ontsnappen. Hij vat je hand en trekt je dichterbij. In feite kust hij niet. Hij dwingt je mond tot op de hoogte van zijn stoppelwang en in mijn geval fluistert hij warm ‘De artiest!’ in mijn oor, waarna mijn rug een paar korte klappen mag ontvangen.

‘En? Goed aangekomen? Ik hoorde dat jullie die villa hebben naast die van die zotte trut.’ Koenraad gooit zijn pakje Boule d’Or op tafel en vist er een sigaret uit.

‘Marguerite is een toffe, Koenraad. Echt waar.’

Katriens woorden doen Koenraad schateren. ‘Wij hebben daar vorig jaar gezeten. Nooit niet meer. Je weet toch dat ze een gebroken hart heeft? Giet er veel drank in en je krijgt het te horen. Een of andere affaire met een zanger.’

‘Ik kan me dat echt niet voorstellen van haar’, mompelt Katrien.

‘Vrouwen hebben voor mij geen geheimen’, poneert Koenraad.

Nathalie vraagt aan haar echtgenoot waar haar pakje Kent ligt.

‘Handtas’, gromt Koenraad.

Nathalie begint verwoed in haar enorme, goudkleurige handtas te graaien.

‘Rook jij nog altijd die muntsigaretten?’

Nathalie kijkt op van haar tas en knikt naar Katrien.

‘Als je ze vindt, wil ik er graag ook een.’

‘Ik hoop dat ik genoeg pakjes heb meegenomen, want hier...’

Koenraad tuit zijn lippen en zegt: ‘Du-ca-dos.’ Hij blaast rook.

Zijn vrouw kijkt hem aan.

‘Ducados,’ zegt de advocaat, ‘dat roken ze hier.’

‘Ja ja, een daarvan en ik geef bloed op.’

‘Als je er te weinig bij je hebt, hoeft ik er geen.’

Nathalie wuift Katriens aanbod glimlachend weg: ‘Maar nee. Hier zijn ze.’

Ze steekt voor haar en Katrien een sigaret aan en laat de rook met gesloten ogen uit haar mond ontsnappen. Ze trekt opnieuw. Twee rookpluimpjes trekken haar neusgaten in.

‘Over bloed opgeven gesproken,’ kondigt ze aan terwijl ze haar ogen nogmaals ten hemel slaat, ‘onze Chevrolet is toch echt niet geschikt voor zo’n lange reis. Geef dat nu eens eindelijk toe, Koenie.’

‘Hoor haar. Een Amerikaanse wagen... hij zuipt als een waterbuffel, maar brengt je overal.’

‘Tot er een wiel af schiet...’

Er wordt wat gelachen, maar het blijkt uiteraard waar te zijn. Tenminste, niet een wiel maar een band schoot er af, net boven Lyon. Verhalen. Toestanden. Een een-tweetje van Nathalie en Koenraad dat er moeiteloos uitrolt.

Lore heeft ijsthee gemaakt. De kinderen buitelen nog steeds in het water. Mijn zoon heeft opnieuw vrede gesloten met Bert, en Hilde doet haar best om de dochter van Lore

niet al te zeer te pesten. Hoe heet dat meisje nu ook weer? Vergeten.

Ik ga naar de keuken om de ijsthee te helpen dragen. Ik vraag aan Lore hoe het met haar vader is.

‘Je doet me zo aan hem denken, Georges.’

‘Daarom vraag ik naar hem.’

Ik neem de karaf ijsthee en schenk uit.

‘Eén ding heeft je vader verkeerd gedaan. Je naam. Lore. Komt toch van Hannelore? Ik vind Hanne of eigenlijk Hannah mooier.’

‘Ha zo.’

‘Laat mij je Hannah noemen.’

‘Is dat geen Joodse naam? Wil jij van mij zo’n bloedeloos kalf maken dat haar haren afscheert en een pruik draagt? Met witte kousen aan en platte schoenen?’

‘Nu heb je het over de orthodoxe Joden.’

‘Zijn er nog andere?’

‘Mag ik je Hannah noemen?’

Lore kijkt naar mij en glimlacht. Ik krijg het gevoel dat ze zo in mijn wang zou kunnen knijpen.

‘Als we alleen zijn mag dat.’

Ik ril.

Ik lig tussen haar bruine dijen. Ik ruik haar. Ik lik de spierwitte driehoek rond haar poes als een lamme. Ik vraag haar om me te vernederen. Ze heeft schoenen met hoge hakken aan. ‘Druk ze in mijn balzak.’ Ik vinger haar tot ze koudweg zegt: ‘Genoeg.’ Ik hoef niet klaar te komen. Ik wil haar bedienen tot ik...

‘Sla? Eten we sla?’

‘Zeg, Koenraad! Zal het gaan? Net een klein kind.’ Het gebruikelijke gerinkel van Nathalies armbanden.

‘Grapje.’

Ik draai me op mijn rug. De zon schonk me een erectie. Het geluid van een natte scheet. Iemand spuit koude crème op mijn naakte rug. Meteen voel ik Katrien. Er valt soms vrede te vinden in handen die je lijf kennen. Ik doe mijn bril af en leg hem onder het strandbed. Ik kreun.

‘Doet dat goed?’

‘Fantastisch.’

De stem van Nathalie: ‘Heb jij het niet ongeloofelijk warm met die lange broek aan, Georges?’

‘Ja, trek die uit, liefje.’ Katriens handen duwen zich al onder mijn heupen, op zoek naar de gesp van mijn riem. ‘Dan kan ik je benen insmeren.’

‘In mijn onderbroek...’ begin ik. Ik houd mijn ogen gesloten.

‘Zeg! We zijn hier onder vrienden.’ De stem van Lore. Van Hannah.

‘Wat voor kleur heeft je onderbroek, Georges?’

‘Zwart.’

‘Dat kan ik aan.’ Koenraad doet zijn hinnikend lachje. Hij is op het idee gekomen om de ijsthee met wodka aan te lengen.

Nog voor ik me kan verzetten heeft Katrien mijn broek losgemaakt. Er valt een stilte, zelfs geen neurotische armbanden weerklinken. Vermoedelijk kijkt iedereen. Ik doe niets terwijl mijn vrouw de broek over mijn voeten trekt. Een zuchtje wind gaat over mijn bezwete benen.

‘Vrij proper’, stelt Koenraad.

Katrien begint te lachen terwijl ze crème op mijn benen spuit.

‘Die onderbroek doet me denken aan toen we trouwden.’

‘Nee,’ zucht ik, ‘niet doen.’

Katrien duwt haar smerende vingers tot net onder de rand van mijn onderbroek.

‘Georges had niks toen we trouwden. Eén pak en drie onderbroeken, dat was het.’

Grote pret.

Koenraad giechelt. ‘Arm maar proper.’

Ik houd mijn ogen stijf gesloten. Mijn handen worden klam.

‘Oei,’ zegt mijn echtgenote, ‘die zonnecrème zal je niet redden. Je wordt al rood in je nek.’

Na de sla ben ik het dessert.

‘Ik heb moeten lachen met dat tekeningske van u van die Arabieren die zichzelf opblazen op het tarmac van een of ander apenland.’

‘Georges maakt *cartoons*, Koenraad. Geen “tekeningskes”.’

‘Ik pardonneer mij, Katrien. Maar dat neemt niet weg dat ik het gevoel voor humor van uw vent weet te smaken. Echt waar, Georges. Ik lach me soms kapot aan de ontbijttafel.’

Nathalie zegt dat je dat niet aan mij ziet. Waar komen toch al die grappen van?

Het meisje Nicole zit ook aan tafel. Ze is de enige die nog eet. Ze kauwt op soepstengels. Ze zegt dat ze nooit ver genoeg gaan, die cartoons van mij.

‘Er hangen kruimels in uw snor’, zeg ik tegen haar. Het is niet ver van de waarheid.

Lore weet mijn toon niet te plaatsen maar bij de rest komt het aan. ‘Nu snap ik het,’ giert Nathalie het uit, ‘Georges wordt grappig wanneer je hem pest.’

Het meisje Nicole is onverstoorbaar. ‘Arabieren die zich opblazen in óns land. Dat is visie. De revolutie is begonnen.’

Ik voel iets onder tafel. Iemand morrelt aan mijn sandalen. Een onderkruiper, een saboteur op kinderformaat.

‘Ze is al weer gedaan, Ulrike Meinhof. Ge hebt net zelfmoord gepleegd, een maand of twee geleden.’ Koenraad

probeert dit lacherig te zeggen, maar ergens ter hoogte van de naam van de gevreesde terroriste mislukt die poging.

‘Daar heb ik van gehoord’, zegt Nathalie meer tegen zichzelf dan tegen de mensen aan de tafel. De drank verraadt haar Franse r.

‘Van wie denk je dat het geld kwam van de Baader-Meinhofgroep?’

‘Nicole, we gaan eens over iets anders praten, is het goed?’ Lore breekt niet door de starre blik van haar kinderoppas.

‘Van de communisten natuurlijk!’ Koenraad probeerde niet te roepen. Weer mislukt.

Nicole doet het alarmsignaal na dat volgt op een fout antwoord in een televisiequiz.

‘Wrong, daddy! Van diezelfde Arabieren natuurlijk die hij daar ...’ – ik krijg een knikje – ‘... zo schijterig tekent.’

Ik wil iets zeggen. Katrien legt haar hand op de mijne. Zij wil liever zelf dit mormel afmaken. Het woord van een vrouw acht zij immer dodelijker. Maar ze krijgt de kans niet.

‘Communisten, Arabieren: ene pot nat!’

‘Niet roepen, Koenie.’ Nathalie speelt met een stukje achtergebleven sla en zoekt steun bij de twee andere vrouwen.

Lore kijkt alsof er zich voor haar ogen een treinongeluk afspeelt. Katrien werpt een vragende doch kwade blik naar haar. Doe iets of ik doe het in jouw plaats.

‘Tiens,’ sneert Nicole, ‘moeten dat geen joden en communisten zijn in die pot nat? Zoals uw vrienden nog niet zo heel lang geleden met hun poot in de lucht bij hoog en laag beweerden?’

Koenraad staat razend op. De tafel schokt.

Kleine Bert komt vanonder de tafel en zegt zingend: ‘Nicole, wilt gij mee Cluedo spelen?’ Lore kijkt haar zoon bijna bewonderend aan.

Koenraad laat die kans niet aan zich voorbijgaan. 'Komaan, Domino Green. Scheert u naar uw bibliotheek met uw loden pijp en uw revolutie.'

Nicole haalt haar schouders op.

Kleine Bert zegt: 'Het is *dominee*, Koenie.'

Nathalie lacht. Echokind.

Lore kijkt haar zoon streng aan. 'Zeg eens mooi, nónkel Koenraad, Bertje.'

'Domino, dominee... ene pot nat.' Bulderlach van de advocaat.

'Ga maar op de slaapkamer spelen, hop.'

Kleine Bert joelt. Uit het niets verschijnen de andere kinderen. Met de magische naam van het bordspel op hun lippen bepotelen ze de kinderoppas. Tot ieders opluchting laat Nicole zich meesleuren.

'Amai, Lore, goed dat de Fred hier niet is. Het kot zou te klein geweest zijn.'

Lore wuift even gejaagd naar Koenraad. Ze spiedt of de deur van de slaapkamer goed gesloten is.

'Het is de dochter van een van zijn beste klanten', fluistert ze.

'Ik had al door dat zij niet uit een arbeidersbroek is geschud.' De klassenexpert rekt zich uit en kijkt even in mijn richting: 'Met alle respect, Georges.'

'Mijn vader was geen arbeider.'

'Mijn excuses. Ik dacht van wel.'

Ik wil iets zeggen, maar weer legt Katrien haar hand op de mijne.

'Georges' vader was een schoolmeester.'

'Na de oorlog niet meer.'

Ik wil deze toevoeging krachtig poneren, maar het klinkt als gemurmel. Ik ben op.

Koenraad kucht gegeneerd en zegt nogmaals dat hij daar niets van wist.

Het is nacht. Katrien en ik hebben twee stoelen buiten gezet en we kijken naar de lichtjes beneden in de tuin aan ons vil-laatje. We zwijgen. Krekels zingen een lied.

Uiteindelijk beken ik dat ik mijn bril kwijt ben. Katrien vraagt of ik binnen heb gekeken. Ik knik. Ze stelt voor om zelf even te kijken. Hoe zou je immers een bril kunnen vinden zonder er zelf een op te hebben, dommerik? Ik laat haar gaan. Ik wacht. Na een tijdje meldt ze dat ze overal heeft gekeken. Niets.

Katrien haalt haar schouders op.

‘Hij zal nog bij Lore liggen.’

‘In de tuin, inderdaad, je hebt gelijk. Ik ga hem even halen.’

‘Nu nog?’

‘Stel dat een van de kinderen erop trapt...’

Katrien is even stil. Ze spoelt de film terug in haar hoofd. ‘Klootzak’, zegt ze.

‘Wat heb jij nu ineens?’

‘Niets. Wat zou ik hebben? Ga maar.’

‘Ik ben direct terug.’

Katrien staat op en gaat zonder mij nog een blik te gunnen weer naar binnen.

De poort naar de tuin gaat geluidloos open. Bij het zwembad zit een schaduw in een tuinstoel. De punt van een sigaret gloeit op. Ik haal diep adem en kom dichterbij.

‘Geen paniek,’ fluister ik, ‘ik ben het.’

Nicole draait zich naar me. Ze blaast een wolk rook uit.

‘Sorry, ik dacht dat...’

‘Lore is binnen.’

‘Ik ben mijn bril vergeten.’

Nicole tast naast zich op de grond.

‘Deze bril?’

Ik zet mijn bril op en zie nu haarscherp hoe Nicole me haar sigaret aanbiedt.

‘Wil de gevreesde cartoonist Kali ook zijn geest verruimen?’

Het ding walmt als een minitoorts.

‘Ik heb er niet veel in gedaan.’

Ik steek mijn hand uit, maar zeg dan: ‘Nee bedankt. Ik ben ...’

‘In verleiding?’ Nicole trekt opnieuw, zichtbaar tevreden.

‘Maar maak je geen zorgen. Ik ben geen klikspaan.’

‘Tof, zeg.’

Ik zeg dat ze nog veel moet leren. Het is een lullige zin en het komt er lullig uit.

‘Vreemd,’ zegt ze, ‘ik denk van jou hetzelfde.’ Het snormeisje weet iets.

Ik kijk naar de joint en zeg: ‘Misschien later.’

‘Misschien in een andere dimensie.’

Nog voor ik daarop kan antwoorden herhaalt Nicole dat Lore binnen zit.

Lores voet rust op een poef. Ze heeft een plukje watten en een flesje vast. Ze ziet me. Ze duwt haar opengevallen badjas tussen haar benen.

‘Ik was mijn bril vergeten.’

Ze lacht even.

Ik kom dichterbij.

‘Ga zitten. Ik ben mijn nagels aan het verzorgen.’

‘Laat mij dat doen.’

Ze fronst haar wenkbrauwen. ‘Heeft Nicole je gezien?’

Ik knik. Ik strek mijn hand uit naar het flesje.

‘Nee’, zegt ze stil.

‘Hannah.’

Het duurt even voor ze begrijpt wat ik bedoel.

Ik kijk in haar ogen.

Ze zegt: ‘Je bent aan het smeken.’

De deur van onze slaapkamer is op slot. Ik duw twee keer de klink naar beneden. Ik wacht. Ik hef mijn vuist om op de deur te kloppen, maar doe uiteindelijk niets. In de woonkamer leg ik me op de sofa met mijn knieën opgetrokken en met een vloerkleed over mijn woedende lijf.

Slang

‘Ik wil leren duiken, papa. Dat heb je mij beloofd.’

‘Daar is een plas. Begin maar al te oefenen.’

Donald mikt een kei in de plas en kijkt naar mij. Kijk eens wat ik durf.

Vannacht heeft het opnieuw geregend. De lucht blijft diepgrijs. Meer Wales dan Spanje. Katrien houdt de slaapkamerdeur nog steeds op slot. Hilde klopte op de deur met een bordje vol broodjes, besmeerd met de zelfgemaakte sinasconfituur van Marguerite. De dochter werd binnengelaten en zit daar nu nog steeds, met haar moeder achter een gesloten deur. En zonet mocht ik mijn zoon bevrijden uit de badkamer. Ook hij heeft geprobeerd zich af te sluiten, maar kreeg daarna de sleutel niet meer omgedraaid, waarna hij in paniek op de deur trommelde. Geen kik kwam er uit de slaapkamer.

‘Waarom?’ vroeg ik, nadat ik me door het badkamerraam had gewurmd.

Mijn zoon antwoordde dat hij ook alleen wilde zijn.

‘Wat vind je van mijn confituur?’

‘Ik wist niet wat ik proefde.’

Marguerite kijkt naar de lucht. ‘Dit is echt niet normaal. Ik voel me bijna een oplichtster.’

Ik haal mijn schouders op. Aangespoelde toerist.

Het zal wel voorbijtrekken. Ik citeer haar woorden.

‘En het vrouwtje?’

‘Een beetje ziekjes.’

Donald kijkt naar mij. Ik beantwoord zijn blik. Pas je aan het verhaal aan, zoon.

Donald draait zijn hoofd weg en begint wild in de plas te graaien. Hij roept dat hij een mol is. Marguerite lacht. Ik minder. Zijn T-shirt is helemaal onder gespat.

‘In Spanje wonen geen mollen, Donaldje!’

Land van de oppervlakte. Geen mollen. Geen ondergrondse. Geen verzet.

‘Hou op, Donald.’

‘Ik verveel me!’

‘Kom,’ zegt Marguerite, ‘papa en ik nemen je mee naar een kasteel.’

We parkeren mijn wagen aan de andere kant van de berg. Boven ons zijn geen villa's te bekennen. We volgen een overwoekerd pad naar boven en klauteren dan over een rand. Enkele tientallen meters naar beneden staat een ruïne op een klein plateau. Donald laat zich meteen half op zijn kont naar beneden glijden, begeleid door rollende stenen en krakend kreupelhout. Nog voor ik hem tot voorzichtigheid kan manen, wuift hij trots tussen overwoekerde stenen muren.

‘Je kijkt teleurgesteld, Georges.’

‘Helemaal niet.’ Ik schrik op. Stenen onder mijn voeten versnellen mijn afdaling.

‘Ik dacht dat het woord “kasteel” meer indruk zou maken op je zoon.’

‘Welke jongen waant zich geen ridder?’

‘Jongens zijn ridders.’

‘Mannen ook.’

‘Niet de mannen die ik al ben tegengekomen.’

Ik draai me om.

Marguerite geeft me een plagerige knipoog.

Ik vraag of het gaat. Ik zorg ervoor dat ik oprecht bezorgd klink.

Doel getroffen.

Met twee, iets te elegant uitgevoerde, sprongetjes passeert ze me. Haar manoeuvre doet me struikelen. Keitjes rollen tegen haar kuit. Zonder zich naar mij te draaien krijg ik van haar te horen dat ik misschien maar beter kan uitkijken.

‘Berggeit’, hijg ik.

Ze lacht en springt verder van steen tot steen. Daar hoef ik zelfs niet aan te denken met mijn gammele enkels. Mijn polaroidcamera slingert heen en weer rond mijn nek.

Mijn zoon aanschouwt mijn geknoei met een brede glimlach en roept iets naar ons. Ik denk dat ik ‘verkenning’ hoor, een van zijn lievelingswoorden de laatste tijd. Hij verdwijnt. Marguerite kijkt meteen over haar schouder en gebaart me dat ze hem wel zal behoeden voor onheil terwijl ik, losgeschroefde vader, nog steeds naar beneden schuifel. Ik klik mijn camera open en kijk door het gaatje terwijl ik verderloop. Uiteraard struikel ik en moet prompt wild wiekend mijn evenwicht bewaren. De camera slaat tegen mijn buik. In een poging mijn kleine paniekaanval gracieus te verbergen houd ik me nog net vast aan een stekelige struik. Ik kijk meteen nog eens door de camera alsof mijn geknoei deel uitmaakt van het maken van een perfecte foto, maar Marguerite is al lang uit het zicht verdwenen. Mijn rechterschoen zoekt steun bij de stam van de struik. Zonder me echt te concentreren op wat ik zie, druk ik de knop van de camera naar beneden en het toestel spuwt een foto uit zijn gleuf. Snel geritsel aan mijn voet. Ik kijk naar beneden. Een woedend iets groeit kronkelend uit mijn enkel. Ik open mijn mond. Iets ritselt weer weg. Een zigzagpatroon. Ik sluit mijn mond. Ben ik gebeten? Mijn enkel zwelt op. Ik duw mijn kous naar beneden. Een rode plek. Ik durf er niet aan te komen.

Marguerite roept.

‘Ik kom!’ roep ik terug.

De zon breekt door. Het uitzicht vanaf het plateau bezorgt me een ijl hoofd. Aan de overkant ligt een steile rotswand. Enorme vogels hangen bijna bewegingloos in de lucht en strijken af en toe traag neer op kleine uitsteeksels. Gieren, verneem ik van mijn zoon. Maar ik leid hem af. Hij wordt onderhouden over de franciscanen die hier eeuwenlang hun huis hadden.

‘Frankeranen?’

‘Franciscanen,’ zeg ik, ‘armoezaaiers die tegen Jezus en vogels praten.’

Marguerite lacht naar mijn zoon. ‘Ridders zonder zwaarden.’

Donald knikt gewichtig.

Marguerite vraagt of ik een foto wil nemen van Donald en haar. Ze drukt hem tegen haar boezem. Ik druk af. De tweede foto van de vakantie glijdt uit het toestel. Donald neemt de polaroid en begint erop te blazen en ermee te wapperen.

‘Het komt! Het komt!’ Hun contouren worden duidelijk. Daarna vreet het zonovergoten landschap zich in de polaroid. Ik probeer mijn paniek en mijn schaamte onder controle te krijgen. Mijn hart klopt in mijn enkel. Ik zet mijn benen uit elkaar.

‘Nog een, deze keer zonder zon, papa!’

De pijn trekt kolkend omhoog en verziekt mijn been. Of is dat inbeelding?

Marguerite vraagt wat ik heb.

Ik vraag of er nog iets te zien is.

Marguerite leidt ons naar een overwoekerde plek. Ze duwt wat struiken opzij. Een geur van verrotting walmt ons tege-

moet. In de diepe schaduw ontwaar ik een holte. Zacht geklater. De stenen in de holte zijn roestbruin. De geur wordt sterker, alsof er een kadaver diep in het hol verborgen zit. Ik adem door mijn mond.

‘Godverdomme.’

‘Hier was hun bron,’ fluistert Marguerite, ‘het water loopt daar naar beneden.’

Een van de zeven poorten naar de hel.

‘Zei je iets, papa?’

‘Nee, ik dacht iets.’

Mijn zoon kijkt me angstig aan.

Marguerite zet zich op haar hurken. ‘Heb jij je aansteker bij je?’

Ik tast in mijn broekzak. Marguerite kruipt half in het hol. Haar duim gaat over de gekartelde cilinder. Het hol licht op. De wanden zijn glad en glimmen. Allerhande insecten haasten zich uit de lichtcirkel.

‘Kijk.’ Marguerite houdt de vlam dicht. ‘Hier hebben ze een tekening gemaakt. Iets voor jou, misschien. Een cartoon.’ Twee zwartomrande vrouwenogen en een uitgestoken tong. *Gij?* Ik deins achteruit en stoot mijn hoofd tegen de bovenkant van het hol. De takken van de struiken die Donald voor ons opzij hield, zwiepen tegen me aan.

‘Wat heb je gezien, papa?’

Ik wrijf over de zwellende buil op mijn hoofd en duw Donald opzij. De geur van kak blijft kleven in mijn neus terwijl ik wankelend de zon opzoek. Mijn maag kolkt. Ik hink een paar stappen verder, zak in elkaar en begin met krachtige stoten te kotsen.

‘Papa is ziek!’ hoor ik gillen.

Marguerite staat meteen naast me. Haar kapsel hangt vol spinrag en slijm.

Ze vraagt wat ik heb.